

Тукъ му ё редѣтъ да исповѣдамъ, че и азъ отъ малкъ ёще (1843) държжъ вѣченъ единъ преписъ на реченната исторія подъ заглавіе: Исторія славно-болгарская въ народахъ, въ царѣхъ и сватыхъ болгарскихъ и въ вѣсѣхъ дѣланіяхъ бытіа болгарскаго, собрана же и нареждена Пансіемъ Іеромонахомъ бывшаго во свѣтѣй горы аѡнскіа, отъ Епархіи Самоковскіа, на ползъ родъ болгарскомъ, въ лѣто . . . (1762). Между другытъ копіи на О-цъ Пансіевата Исторія, тѣзи моя рѣкопись (азъ казвамъ моя, защото самичкъ съмъ я преписвалъ, преди да я види Христати Павловичъ въ Свѣщовъ) са отличава съ туй, че има снѣты до 25 цѣлы образы на българтытъ царѣ и Архіепископы, които нашата черква е приела въ лика на светитѣ; отъ тѣхъ само два женскы — царицытъ Анна и Елена, и четыри сръбскы — Св. Савва, Арсеній чудотворецъ, Архіепископъ Никодимъ и Стефанъ Неманичъ; ёще — и до 57 разны гербове, между които особенно забѣлѣжванье заслужаватъ: единъ патріаршескій, подъ име *Знаменіе Патріаршеско* съ единъ расперенъ орелъ посрѣдъ и отъ двѣтъ страны по единъ лвъ, отъ които дѣсныитъ държи кръстъ, лѣвыйтъ — патерица, а надъ орела има шесть други малкы знакове подъ разны фигуры, между които пакъ единъ кръстъ съ двойны пречкы, какъто що е кръстътъ на католическата черква; — гербътъ на *Мизія*, който представлява двѣ короны, противоположны една на дру-